

קיצור הדף היומי
נזיר פרק שביעי – מז:– נז.
שנערך מתוך כתבי לאוקמי גירסא.

מהדורה דגיטלית
לשימוש אישי בלבד

ניתן להשיג על כל התלמוד בבלי.
וכן על כל סדר חושן משפט
עם כל הגו"כ על הדף.

0527654301

מתני'. כהן גדול ונויר אין מיטמאין לקרוביהן, אבל מיטמאין למת מצוה.

היו מהלכין בדרך ומצאו מת מצוה,

ר"א: יטמא כהן גדול ואל יטמא נזיר,

וחכ"א: יטמא נזיר ואל יטמא כהן הדיוט.

א"ל ר"א: יטמא כהן שאינו מביא קרבן על זומאתו,

ואל יטמא נזיר שהוא מביא קרבן על זומאתו!

אמרו לו: יטמא נזיר שאין קדושתו קדושת עולם,

ואל יטמא כהן שקדושתו קדושת עולם.

כהן גדול ונויר

חלקו מי עדיף בה"ג או נזיר

משוח בשמן המשחה עדיף על מרובה בנדים - שמביא פר הבא על כל

המצות, משא"כ מרובה בנדים **מז:**

מרובה בנדים עדיף ממשוח שעבר, דעביד עבודה, משא"כ משוח

שעבר.

עבר מחמת קירווי עדיף מעביד מחמת זומו, דחוי לעבודה למחר,

משא"כ עבר מחמת זומו.

+ איבעיא: משוח מלחמה עדיף מסגן דחוי למלחמה או סגן עדיף דחוי

לעבודה

ת"ש, דתניא: אין בין משוח מלחמה לסגן, אלא שאם היו מהלכין בדרך

ומצאו מת מצוה יטמא משוח מלחמה ואל יטמא הסגן.

הך דמשוח מלחמה קודם לסגן - לענין החיותו דתלו בו רבים

אבל לענין זומאה סגן עדיף כרחב"א דתקנו סגן לכה"ג שאם אירע בו

פסול, הרי נכנס ומשמש תחתיו.

מח. חלקו במתני' בכה"ג נזיר, שהלכו ביחד, אבל חד חד לחודייה בר זומאה הן

בכהן: 'על כל נפשות מת לא יבא' לאביו לא אבל מיטמא למת מצוה

[ומיורי בקרובים ולא ברחוקים דקו מכהן הדיוט דאמרו]

ז'לאמו' - לגו"ש לכדרכי. דגבי נזיר כמותם אינו מיטמא,

אבל מיטמא הוא לנגעם ולזיבתם. ומגו"ש דמפונה.

בנויר: 'כל ימי חיורו לה' על נפש מת לא יבא - שומע אני אף נפש בהמה

כמכה נפש בהמה, ת"ל: 'על נפש מת לא יבא', בנפש אדם הכתוב מדבר.

+ ר"ש א"צ: ד'לא יבא' בנפשות המטמאות בביאה הכתוב מדבר, לאביו ולאמו לא

אבל מיטמא הוא למת מצוה דמה כ"ג שקדושתו קדושת עולם -

מיטמא למת מצוה, כ"ש נזיר שאין קדושתו קדושת עולם,

ודחי' דכ"ג אינו מביא קרבן על זומאתו, אבל נזיר שמביא קרבן על זומאתו?

לא יטמא למת מצוה? ת"ל: 'לאביו ולאמו לא יטמא' אבל מיטמא למת מצוה

דאבל יטמא לשאר מתים? - דמה כהן הדיוט שמיטמא לקרובין אין

מיטמא לשאר מתים כ"ש נזיר שאין מיטמא לקרובין שלא יטמא לשאר מתים

'לאביו ולאמו' הוא דלא מיטמא, אבל מיטמא הוא למת מצוה.

מח: + עד שלא יאמר, יש לי בדין:

מה כללות האמורות בכ"ג - לאביו אינו מיטמא אבל מיטמא למת מצוה,

אף כללות האמורות בנויר - לאביו אינו מיטמא אבל מיטמא למת מצוה.

+ או בלך לדרך זו:

מה כללות האמורות בכהן הדיוט מיטמא לאביו, אף כללות האמורות

בנויר מיטמא לאביו ת"ל: לאביו ולאמו לא יטמא, הא למת מצוה מיטמא.

אלא, 'לאביו' - לומר שאין מיטמא לאביו.

'לאחיו' - אינו מיטמא, הא למת מצוה מיטמא.

ז'לאמו' - לגורה שוה לכדרכי.

ז'לאחותו' הרי שהלך לשחוט את פסחו ולמול את בנו, ושמע שמת לו מת

לאחותו לא יטמא אבל למת מצוה יטמא.

ר"ע: 'נפשות' - אלו הרחוקין,

'מת' - אלו הקרובין,

'לאביו ולאמו' - אינו מיטמא אבל מיטמא הוא למת מצוה,

'לאחיו' - כ"ג נזיר, לאחיו אינו מיטמא אבל מיטמא הוא למת מצוה,

'לאחותו' - בדתניא: הרי שהיה הולך לשחוט את פסחו ולמול את בנו וכו'.

ולר"ע: גו"ש דרבי - כיון דאמר: דאם היה כ"ג ונויר לאחיו אינו מיטמא,

אבל למת מצוה מיטמא מ"ל כ"ג לבד

לר"ש: כה"ג נזיר - כיון שהתירה התורה לאו אצל מת מצוה,

מ"ל לאו אחד מה לי תרי לאווין

'אחותו' דהתירה התורה לא רק לאו דכהן ונויר אלא אף מילה ופסח

ולר"ע: דל"ש כה"ג לבד או כה"ג ונויר נפיק מ'לאחיו'

הך לאביו ולאמו צריכי 'אמו' דאין ההיתר מצד חזקה **מז:**

וצריכי 'אביו' אף דכתיב 'למשפחותם לבית אבותם' לא

ז'על כל' - לאפוקי רחוקים, 'מת' - לאפוקי קרובים,

'נפשות' - לאפוקי רביעית דם שיצא משני מתים שמטמא באהל, **מז:**

שנא: 'על כל נפשות מת לא יבא'.

מתני'.

על אלו מומאות הנזיר מגלח:

על המת, ועל כזית מן המת, ועל כזית נצל, ועל מלא תרווד רקב, על השדרה, ועל הגולגולת, ועל אבר מן המת, ועל אבר מן החי שיש עליו בשר כראוי, ועל חצי קב עצמות, ועל חצי לוג דם, ועל מגען ועל משאן ועל אהילן, ועל עצם כשעורה על מגעו ועל משאו, על אלו הנזיר מגלח, ומוזה בשלישי ובשביעי, וסותר את הקודמין, ואינו מתחיל למנות אלא עד שיטהר ומביא את קרבנותיו.

אחר פטירת רבי מאיר

ר"י לתלמידיו: אל יכנסו תלמידי ר"מ לכאן, מפני שקותרנין הן,

ולא ללמוד תורה הן באין אלא לקפתני בהלכות.

דחק סומכוס נכנס וא"ל: כך שנה לי ר"מ:

'על אלו מומאות הנזיר מגלח: על המת, ועל כזית מן המת'.

בעם ר"י וא"ל: לא כך אמרתי לכם: אל יכנסו תלמידי ר"מ לכאן מפני שקותרנין הן? על כזית מן המת מגלח, כ"ש על המת!

א"ר יוסי: יאמרו: מאיר שכב, יהודה בעם, יוסי שתק, תורה מה תהא עליה? נ.

א. א"ר יוסי: צריכא למת שאין עליו כזית בשר ועדיין יקשה: על אבר מגלח כ"ש על כולו ב. אלא כר"י: צריכא לנפל שלא נתקשרו אבריו בגידין.

ג. רבא: צריכא לרוב בניינו ולרוב מניינו שאין בהן רובע עצמות.

על כזית מת, ועל כזית נצל.

נצל? בשר המת שקרש ומוהל שהרתח.

ה"ד: אי לא ידעינן דשלו הוא, כי קרש מאי הוי? ואי ידעי' דשלו אף שלא קרש

- ר"ד: בסתם, אי קרש - מוהל הוא, לא קרש - שמא כיחו וניעו הוא.

בעא אביי מרבה: יש נצל לבהמה, או לא

אי נמיירי נצל שבא מאדם, אבל שבא מבהמה לא, א"ד ל"ש.

הניחא למ"ד: מומאה חמורה עד לגר, ומומאה קלה עד לכלב - שפיר,

אלא למ"ד: מומאה חמורה עד לכלב, מאי איכא למימר?

ת"ש: המחורוה באור - טמא, בחמה - טהור. ואי ס"ד עד לכלב, גם בחמה:

מתי ממחי ליה? אחר דאסרוה, בחמה - כיון שהסריח נהיה עפר.

תנן: כל הנצוק טהור, חוץ מרבש הזיפים והצפחית.

ג' ב"ש: אף המקפה של גריסין ושל פול, מפני שהיא סולדת לאחוריה.

בעי רמב"ה: יש נצוק לאוכלין או לא

אי כיון שיש בזה רירי ובוה אין, א"ד משום דסמך וה"נ כאן

רבא: ת"ש חלב המת שהוא שלם והתיכו טמא, היה מפורד והתיכו - טהור.

ואי ס"ד: אין נצוק לאוכלין, שלם והתיכו נמי ליטהר!

א"ר: אני ומב"ד תרינמא דכאן מיירי שבזמן שהרתח החלב עלה כזית חלב

בב"א לפי הכלי, וקרש, דכל הכזית ישנו ביחד.

רבינא לר"א: ת"ש, לב"ש: אף המקפה של גריסין ושל פול, מפני שהן סולדין לאחוריהן.

ודחי': דשם משום דסמיכין, כאן משום רירי.

ועל מלא תרווד רקב.

ושיעורו חזקיה: מלא פיסת היר, רבי יוחנן: מלא חפניו.

ויקשה התנן: מלא תרווד רקב לר"מ: ישנן מעיקר אצבעות ולמעלה, וחכ"א: מלא חפניו.

ר"י כרבנן, וחזקיה לא כר"מ ולא כרבנן!

אמרי: מלא פיסת היר ומלא קשרי אצבעותיו למעלה - שיעור אחד הוא.

רשב"א לר"פ: מנין דמקשרי אצבעותיו ולמעלה לראש?

שמא למטה מדידיה דה"ל מלא פיסת היר! תיקו.

קיצור הדרך היומי

נערך מתוך 'לאוקמי גירסא'

פרק שביעי: בהן גדול **נזיר** דף נא.

- ת"ר: איזהו מת שיש לו רקב? - נקבר ערום בארון שיש או ע"ג רצפת אבנים.
מת שאין לו רקב - נקבר בכסותו בארון עץ או ע"ג רצפת לבנים. נא.
עולא: אין רקב אלא הבא מן הבשר ומן הגידים ומן העצמות.
- הקשה רבא: רקב הבא מן הבשר - מהור, הא מן העצם - טמא ואע"ג דליכא בשר!
אימא הכי: רקב הבא מן הבשר - מהור עד שיש עצם בבשר.
ולא אמרי'הא ליכא גידים: דא אפשר לבשר ולעצמות בלא גידים.
- א. רשב"א מרי"ה: שני מתים שקברין זה עם זה - נעשו גלגלין זה לזה.
מתיב ר"נ: רקב הבא מב' מתים - טמא!
תירץ רבא: שקבר כל אחד בפנ"ע, והרקיבו ועמדו על מלא תרווד רקב.
- ב. רשב"ח מרי"ו: גזו שערו וקברו עמו - נעשה לו גלגלין.
תנן שם: כל שבמת טמא, חוץ מהשינים והשער והצפורן, ובשעת חיבורן - כולן טמאין.
- ג. בעי חזקיה: שערו העומד לגלח, צפורן העומד ליגזז, אי כל העומד ליגזז כגזוז וא"א לפשוט מרכב"ח דהא לא גזז לא, דה"ק: גזז הרי זה גלגלים, לא גזז מיבעי ליה.
- ד. בעי ר' ירמיה: רקב הבא מן העקב, מהו?
רקב הבא מכל המת אבל מן העקב לבד לא או ל"ש.
ת"ש דתני רנב"א: רקב הבא משני מתים - טמא.
ואי הבא מן העקב לא, שמא דרך עקב אתי, וכאן שמא דרך עקב אתי.
אי נרקב כל המת ובה דרך עקב ה"נ וכאן שנרקב אבר אחד, מאי תיקו.
- ה. בעי רבי ירמיה: עובר במעי אשה הוי גלגלים או לא?
כיון דעובר ירך אמו, גופה הוא ולא גלגלין, או כיון דסופו לצאת פריש מינה ואת"ל דסופו לצאת מיפרש פריש מינה, שכבת זרע במעי אשה, מהו?
מי כיון דלא איתצר כגופה, או כיון דבא מעלמא לא? נא:
- ו. בעי רב פפא: פירשה, מהו?
כיון דלא מקיימא בדלא אכלה חיותא הוא, או ה"נ בא מעלמא?
- ז. ה. בעי ראבד"א: עורו, מהו? ביחו וניעו מהו?
רשב"א לר"פ: ואי ס"ד כל אלו שאמר דהוי גלגלין, איך יתכן רקב דמטמא?
וענהו השקו למת כמו דקלים לחסור פריש וסך בסם להוריד העור ושלקו כמו טבריה
אביי, נקמינן: מת שמתנו אין לו רקב.
- י. איבעיא: טחנו וחזר והרקיב, מהו?
אי הריקבון מחמת הבשר וגידיים ועצמות או כברייתו בעי' וליכא תיקו.
- יא. תני עב"ח: מת שחסר - אין לו רקב ולא תפוסה ולא שכונת קברות.
מדפרכי' במשנה דרק מת שיש לו רוב ורובע ומלא תרווד רקב, משא"כ בחי,
ואי מיירי באבמ"ה שהרקיב וכן במת באבר אחד - מי קתני הא מת?
הא קמ"ל: שום מת יש לו רקב, 'שם חי' לעולם אין לו רקב.
- יב. בעי רבא: הרקיב כשהוא חי וחזר ומת, מהו?
כי נמירי רקב דאירקיב כשהוא מת, או"ד השתא מיהא מיית?
ת"ש: אם אמרת כמת שיש לו רוב ורובע ומלא תרווד רקב, תאמר בחי כו.
טעמא משום חי, הא מת יש לו רקב. - מי קתני הא מת?
הא קמ"ל, דשום מת יש לו רקב, שום חי אין לו רקב.
- יג. בעי רבא: נמלה שחסרה, מהו?
שיעור בעי' והא חסר, או בריה נמירי לה ויש?
ר"י מדיסקרתא 'מחס', ולא בכולם, בהם - ולא מקצתן
הא כיצד עד שיגע במקצתן שהוא ככולן, ושיערו חכמים בכעדרשה, שכן נב.
החומט תחלת ברייתו בכעדרשה ש"מ: שיעורא נמירי לה.
ר"ש: בעי שיעור - בדלא הוויא כעדרשה לא מטמא, דלא נפלה בה נשמה,
אבל נפלה בה נשמה לא תיבעי.

השדרה והגולגולת.

איבעיא להו: שדרה וגולגולת תנן, א"ר או שדרה או גולגולת?
א. והך: דשדרה שנייד רוב עילעין שבה מהורה, ובקבר אפילו משוברת או מפורקת ממאה, מפני הקבר.
 טעמא משום דגירד, הא לא גירד טמא, ש"מ: או שדרה או גולגולת קתני.
 - הא לא קתני, הא קמ"ל, דכי גירד מהורה, אידך תיבעי לך.

ב. והך דר"י אומר: ששה דברים ר"ע מטמא וחכמים מטהרין, וחזר בו ר' עקיבא. ומעשה שהביאו קופה מלאה עצמות לכהכ"ג של טרסיים והניחה באויר, ונכנס תודום הרופא וכל הרופאים עמו, ואמרו: אין כאן שדרה ממת אחד. טעם דאין שדרה מאחד הא יש שדרה או גולגולת נזיר מגלח עליה.
 - ודחי' לא מיבעיא שדרה וגולגולת שאין ממת אחד אלא אף או שדרה או גולגולת.

ג. והך ממניינא: ומה הן ששה דברים שר"ע מטמא וחכמים מטהרין?
א. על אבר מן המת שבא משני מתים, **ב.** ועל אבמ"ח שבא מב' בנ"א
ג. ועל חצי קב עצמות שבא משני מתים, **ד.** ועל רביעית דם הבא משנים
ה. ועל עצם כשעורה שנחלק לשנים, **ו.** והשדרה והגולגולת.
 ואי ס"ד או שדרה או גולגולת, הני שבעה הויין?

ו-דחי' ג: תני רק כשחלקו עליה רבים, לאפוקי עצם כשעורה, דרק יחיד חלק עליה.
דתניא: עצם כשעורה שנחלק לשנים - ר"ע מטמא, וריב"ג מטהר.
ב. תני - אבר מן המת, אבר מן החי לא קתני.
ג. תני - כל מקום שנייד מגלח על אהילו, לאפוקי עצם כשעורה דלא.
ד. תני - כל מקום שחזר בו, לאפוקי רביעית דם שלא חזר בו,
א. שא"ל רבי לב"ק: לא תשנה רביעית דם בחורתך, שהרי למודו של ר"ע בידו.
ב. ועוד המקרא מסייעו: 'ועל כל נפשות מת לא יבא'. רביעית מב' מתים ר"ש: עד ימיו היה ר"ע מטמא, וא"י: אם משמת ר"ע חזר בו.
תנא: הושחרו שיניו מפני תעניותיו שנתכטא בלשון זה על רבו.

ד. ת"ש בשא"ר: רובע קב עצמות מן העצמים - או משנים או משלשה, ולא מאחד. ובה"א: רובע מן הגויה - מרוב הבנין, או מרוב המנין.
אמר רבי יהושע: יכולני לעשות דברי ב"ש ודברי ב"ה כאחד, דלב"ש: משני שוקיים וירך אחד או משני ירכיים ושוק אחד, שרוב גובהו של אדם מגובה, ולב"ה: מן הגויה או מרוב בנין או מנין, הואיל וישנן במפרקי ידים ורגלים.
שמאי: אפילו עצם מן השדרה או מן הגולגולת.

ו-דחי': שאני שמאי דמחמיר. **וא"א לפשוט:** דטעם דב"ש מחמיר הא רבנן בעי' שדרה וגולגולת,

- דחלקו דווקא בעצם אחד דבא משם, אבל כשישנה בעין אף אחד מטמא

בעי רמי בר חמא: רובע עצמות מן שדרה וגולגולת, מאי?
 תני חצי קב עצמות - משאר אבריו, אבל משדרה וגולגולת אף רובע או לא רבא ת"ש: השדרה והגולגולת. ואי ס"ד רובע דאתי משם חמיר ליתני בהדיא
 - ודחה מ"ע במשנתנו בשדרה וגולגולת שאין בהן רובע הקב
 ומה שרבא עצמו אמר: דה"מ: רק לשדרה וגולגולת שאין בהן רובע עצמות - היינו אחר ששמע מר"ע

ב. ת"ש: שמאי אומר: עצם אחד מן שדרה או מן גולגולת. שאני שמאי דמחמיר מפי. **גג.** ולפשוט: טעמא דשמאי דמחמיר, הא לרבנן עד דאיכא חצי קב עצמו!
דחי': שמא חלקו רבנן רק בעצם אחד, אבל ברובע עצמות - אפילו רבנן מודו.

ר"א: זקנים הראשונים, מקצתן אומרים: חצי קב עצמות וחצי לוג דם לכל ענין, רובע עצמות ורביעית דם - לא לכל, ומקצתן אומרים: אף רובע עצמות ורביעית דם - לכל, כ"ד שלאחריהם אמרו: חצי קב עצמות וחצי לוג דם - לכל, רובע עצמות ורביעית דם - לתרומה וקדשים, ולא לנזיר ועושה פסח.

וקשה מכדי אין הכרעת שלישית מכרעת!
א-ריב"א: כ"ד של אחריהם - מפי שמועה אמרו, מפי חגי זכריה ומלאכי. ולא מעצמם

על אלו הנזיר מגלח.

רישא למעט: עצם כשעורה, דעל מגעו ועל משאו, ולא על אהילו.
סיפא למעט: אבן הסכוכית.

גג: וחצי קב עצמות ומשמע הא רובע עצמות לא. **מיידי** דאקמוחי, דאי לאו תיפ"ל מצד עצם כשעורה.

על אבר מן המת, ועל אבר מן החי שיש עליהן בשר בראוי.
כשאין עליהן בשר בראוי,

ר"י: אין הנזיר מגלח עליהן, דמדוייק מרישא דדוקא כשיש עליהן כוית בשר.
ור"ל: מגלח, מדלא תני בסיפא.
ור"י: כל היכא שמשמע מכללא, לא קתני בסיפא.

פרק שביעי: בהן גדול נזיר דף נד.

- והך דחצי קב עצמות, דמשמע לא רובע עצמות ותני,
- אי לאו רובע ה"א אף מגעו ומשאו לא, קמ"ל רובע דרק על אהילן לא מגלח.
- והך דחצי לוג דם ולא רביעית דם ותני כסיפא רביעית,
- שלא כר"ע דרביעית דם הבא מב' מתים מטמא באוהל,

קשה אבר מן החי אי יש בו עצם כשעורה מ"ט דר"י, ואי דאין בו, מ"ט דר"ל
 א"ל ר"ל: לעולם דאין בו עצם כשעורה, ואפ"ה ריבתה תורה.
 דתניא: דתניא: 'על פני השדה' - זה המאהיל על פני המת,
 'בחלל' - זה אבר מן החי ויש לו להעלות ארוכה,
 'חרב' - ה"ז בחלל,
 'או במת' - זה אבר הנחלל מן המת,
 'או בעצם אדם' - זה רובע עצמות,
 'או בקבר-זה קבר סתום, דטומאה בוקעת ועולה בוקעת ויורדת.
 ואילו גבי נגיעה, אר"י ועל הנוגע בעצם או בחלל,
 'בעצם' - זה עצם כשעורה,
 'או בחלל' - זה אבר הנחלל מן החי ואין בו להעלות ארוכה,
 'או במת' - זה אבר הנחלל מן המת,
 'או בקבר' - אר"י: זה קבר שלפני הדיבור.
 האי אבר מן המת אי יש בו עצם כשעורה, היינו הנוגע בעצם!
 אלא שאין בו ואפ"ה ריבתה תורה!
 ור"י: לעולם דיש בו, ואם אינו ענין למגעו תנהו ענין למשאו.

ומזה בשלישי ובשביעי וסותר וכו'.

איבעיא להו: 'עד שיטהר', בשביעי קאי, ועד דעביד הערב שמש, - וכו"א.
 או בשמיני קאי, עד שיביא קרבנותיו, וכו"ב?
 ת"ש מסיפא: מתחיל ומונה מיד, הא רישא - 'עד שיטהר' היינו עד שיביא קרבנותיו,
 וכו"בן שאמרו: נזירות דטהרה עד שמיני לא חיילא.

מתני'. אבל הסככות, והפרעות, ובית הפרס, וארץ העמים, והגולל, והדופק, ורביעית דם, ואהל, ורובע עצמות, וכלים הנוגעים במת, ובימי ספרו, ובימי גמרו - על אלו אין הנזיר מגלח, ומזה בשלישי ובשביעי, ואינו סותר את הקודמים, ומתחיל ומונה מיד, וקרבן אין לו.

נאמת אמרו: ימי הזב והזבה וימי הסגרו של מצורע - הרי אלו עולין לו. ואלו הן הסככות אילן המיסך על הארץ, ופרעות - היוצאות מן הגדר.

וארץ העמים.

איבעיא להו: ארץ העמים, נזרו משום אורא או משום נושא?

א. ת"ש: ומזה בשלישי ובשביעי. ואי משום אורא, הזאה ל"ל

ודחי' דלעולם משום אורא, ותני הזאה, על השאר

ומסתבר דתני כלים הנוגעים במת והא לאו בני הזאה הן.

לימא בתנאי: הנכנס לארץ העמים בשידה תיבה ומגדל - רבי מטמא לכאו' משום אויר

נ.ה. ודיב"י מטהר לכאו' משום נושא

ודחי' דכו"ע משום נושא, וחלקו אי אוהל זרוק שמיה אהל.

ב. והך דלדיב"י תיבה שמלאה כלים וזרקה ע"פ המת באהל מטמא, ואם מונחת - טהורה!

דחי' דכו"ע משום אויר, וחלקו אי גזרו רבנן אף בלא שכוחא.

ג. והך דהנכנס לארץ העמים בשידה תיבה ומגדל - טהור, בקרון ובספינה

ובאיסקריא - טמא.

דחי' דחלקו שמא יוציא ראשו וכו"ב: הנכנס לארץ העמים בשידה תיבה

ומגדל - טהור, עד שיוציא לשם ראשו או רובו.

ומתחיל ומונה.

ר"ח: ל"ש אלא בנזירות מועטת, אבל בנזירות מרובה - מיסלק ליה. להשלים

מתיב ר"ש: מתחיל ומונה מיד, ואין מבטל בהן את הקודמין.

אי בנזירות מועטת, - בעי גידול שיערו! בהכרח בנזירות מרובה, ותני: מונה מיד!

דדחה בעצמו: בנזירות בת חמשים יום, דישב כ' ונולדה צרעת, מגלח צרעתו ואח"כ

ישב ל' יום דנזיר, דהא יש לו גידול שיער

מתיב ר"ח: נזיר טמא בספק ומוחלט בספק, אוכל בקדשים לאחר ששים יום, ושותה יין

ומיטמא למתים לאחר מאה ועשרים יום, ותני עלה: בד"א בנזירות מועטת. נ.ה.

אבל בנזירות בת שנה, אוכל בקדשים לאחר שתי שנים, ושותה יין

ומיטמא למתים לאחר ארבע שנים.

ואי ס"ד עולין לו ימיו, שייספיקו לו בשלש שנים ושלשים יום!

ועוד מתיב ר"א: ימי חלוטו שאין עולין מן המנין ק"ו מימי טומאה שנ"כ מגלח ומביא קרבן,

וא"א לומר רק ימי טומאתו שמבטל בהן הקודמים משא"כ ימי חלוטו שאין מבטל

הקודמים

ק"ו מנזיר בקבר ששערו ראוי לתגלחת נזירות ואין עולין מן המנין.

כ"ש ימי חלוטו שאין שערו ראוי לתגלחת נזירות

וימי ספורו ק"ו מימי חלומו דטעון תגלחת, ואין עולין מן המנין אף ימי ספורו
 נז: ימי הסגרו אין לדמות לחלוט מטמא משכב ומושב ואין עולין ימיו למנין
 דמה לחלומו שטעון תגלחת ומביא קרבן
 מכאן אמרו: ימי ספרו וימי גמרו - אין עולין לו מן המנין,
 אבל ימי הוב והזבה והסגרו של מצורע - עולין לו.
 תני מיהת: דבימי טומאה מבטל בהן הקודמין, משא"כ ימי חלומו. ואי
 בנזירות מועמת, הא בעינן גידול שער?
 ובהכרח דש"מ בנזירות מרובה, ותני שאין עולין לו מן המנין, - מוכח שלא עולין לו.

מתני'. רבי אליעזר משום ר' יהושע:
 כל טומאה מן המת שנוזר מגלח עליה - חייבין עליה על ביאת מקדש,
 וכל טומאה מן המת שאין הנוזר מגלח עליה - אין חייבין עליה על
 ביאת מקדש.
 א"ר מאיר: לא תהא זו קלה מן השרץ!

ור"א מרי"ה למד? הא למד מר' יהושע בר ממל!
 דתניא אר"א: כשהלכתי לערדסקיא, מצאתי לריב"פר שיושב ודן לפני ר"מ בהלכה.
 בדברי המשנה בטימאה של חזיב ביאת מקדש, וא"ל ר"מ לא תהא זו קלה מן השרץ
 אמרתי לו: כלום אתה בקי בדברי יהושע בר ממל?
 אמר לי: הן, שכך אמר לי ר"י בר ממל, בשם ר"י בן חנניא את דברי המשנה.
 ש"מ: כל שמענתתא הנאמרת בפני שלושה מזכירים הראשון והאחרון ולא האמצעי
 ארנב": אף אנן תנינא, נחום הלבלר: כך מקובלני מרבי מיאשא, שקיבל מאבא
 שקבל מן הזוגות שקבלו מן הנביאים, הלכה למושה מסיני: בזרע שבת
 וחרדל בשנים ושלושה מקומות, שנותן פאה מכל אחד ואחד.
 ואילו יהושע וכלב לא קחשיב, ש"מ.

מתני'. אר"ע: דנתי לפני רבי אליעזר: מה אם עצם כשעורה שאינו מטמא אדם
 באהל הנוזר מגלח על מנעו ועל משאו, רביעית דם שמטמא אדם
 באהל - ק"ו שהנוזר יגלח על מנעה ועל משאה!
 אמר לי: מה זה, עקיבא, אין דנין כאן מק"ו.
 וכשהרציתי דברים לפני רבי יהושע, א"ל: יפה אמרת, אלא כן אמרו הלכה.

✦ איבעיא להו: עצם כשעורה - הלכה, ורביעית דם - ק"ו, ואין דנין ק"ו מהלכה,
 נז: או רביעית דם - הלכה, ועצם כשעורה ק"ו, ואין דנין ק"ו מהלכה?
 ת"ש: עצם כשעורה - הלכה, ורביעית דם - ק"ו, ואין דנין ק"ו מהלכה.
 הדרן עלך בהן גדול

קיצור הרף היומי

נערך מתוך 'לאוקמי גירסא'

פרק שביעי: בהן גדול

נזיר

דף נז.